

El fill de Tita-curta

La queixa es fa pública cada cop que la mare interpel·la el fill

Vuitanta contes per ser llegits en només dos minuts. Això és el que trobem al llibre *Homenatge als caiguts* (https://www.megustaleer.com/libros/homenatge-als-caiguts/MES-104991/lq/VT27034?utm_source=CATORZE) (Rosa dels Vents), un recull de les contraportades que Albert Sánchez Piñol (Barcelona, 1965) va escriure i explicar al *Matí de Catalunya Ràdio* en l'etapa d'Antoni Basses. Són històries curtes i iròniques, amb títols com *L'home que va ser feliç fins que va trobar or*, *No matis l'enemic, compra'!* o *El fill de Tita-curta*.

En sortegem 5 exemplars. Per participar-hi només cal que ens envieu un mail amb el títol del llibre i el vostre nom i cognom abans del 7 d'octubre a participacatorze@gmail.com *

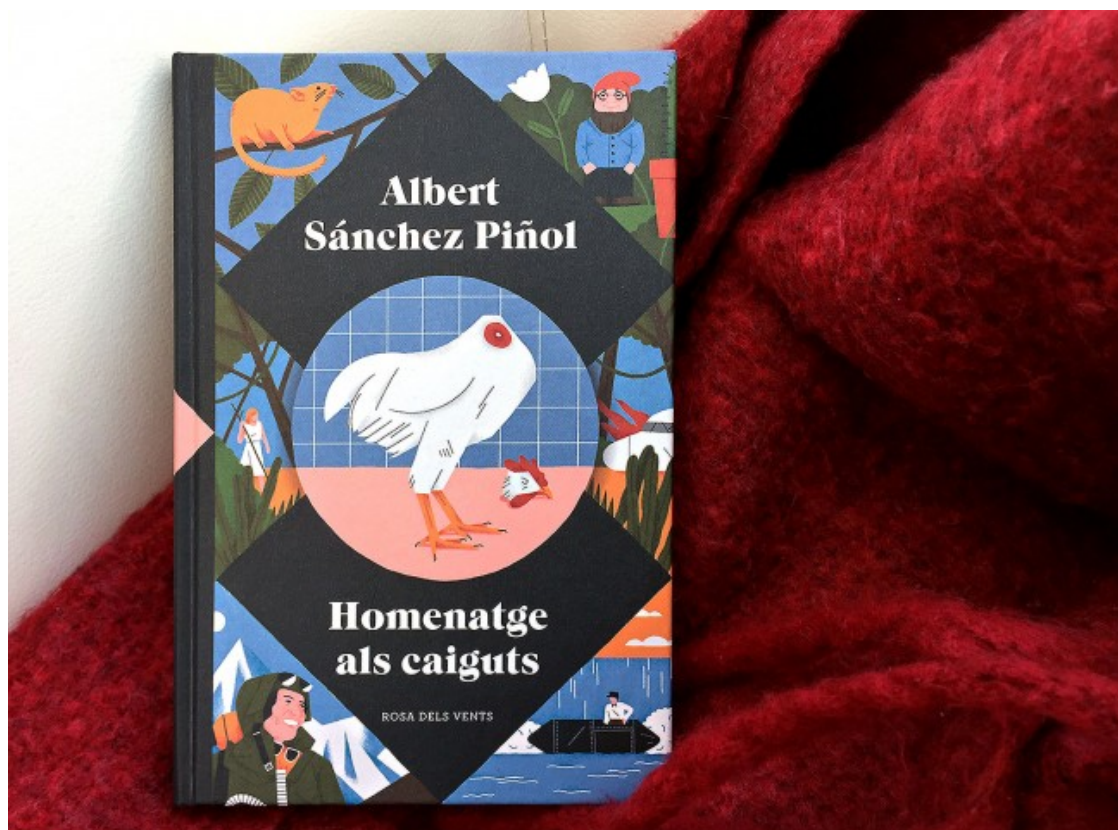

Foto: Catorze

Els nande són un poble que habita a l'est del Congo. Si els nande tenen alguna cosa de peculiar, això és que els seus nens són coneguts per un sobrenom que els posa la mare i que acostuma a ser insultant cap al pare. M'explico: quan una dona nande té motius per queixar-se del seu marit, i gairebé sempre en té, el que fa és posar als seus fills sobrenoms que expressen el motiu del malestar. Per exemple: *catongoli*, que vol dir, literalment, «dorm amb altres dones».

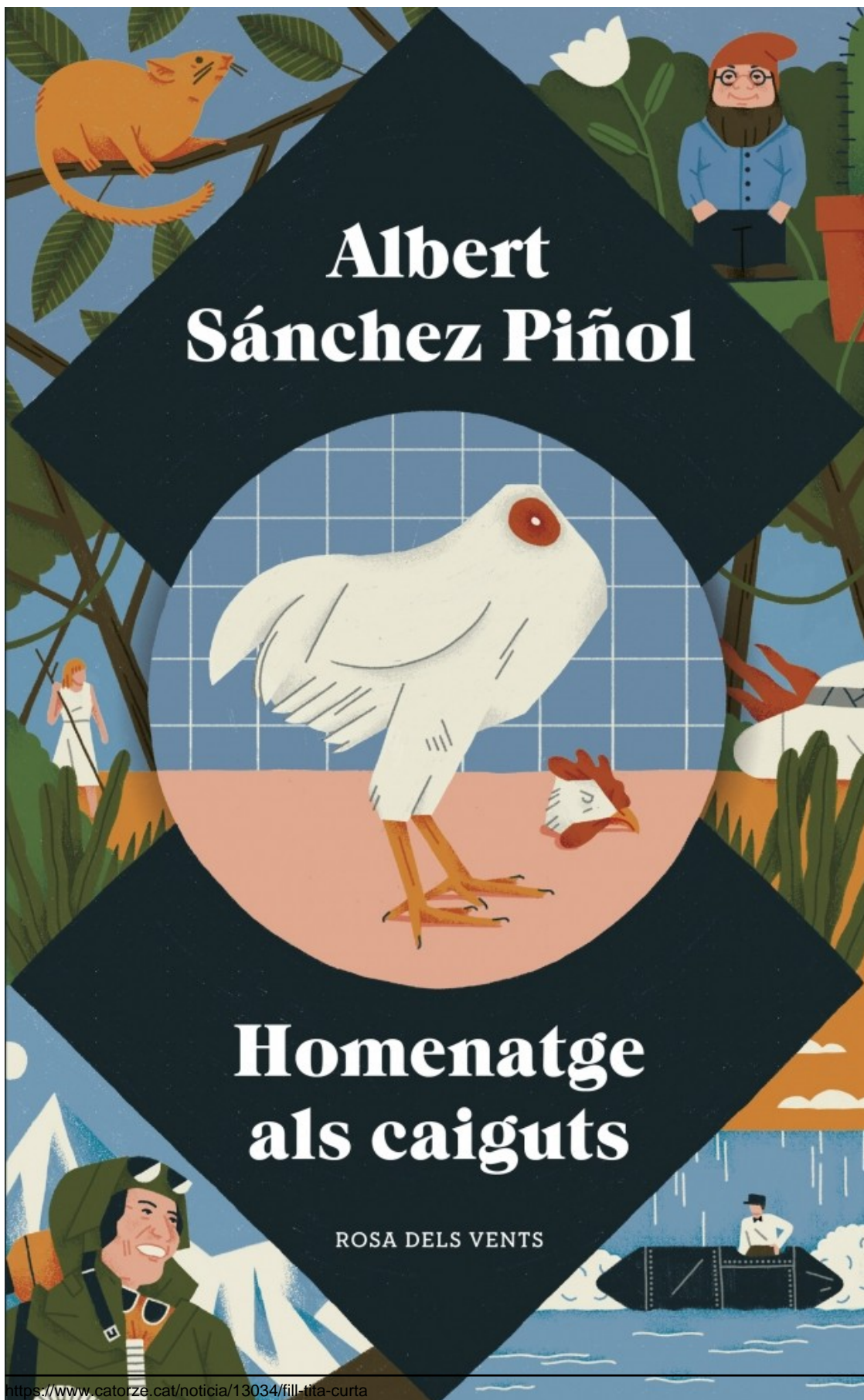
Els sobrenoms nande són tan habituals com els nostres Pep, per Josep, o Cisco, per Francesc.

Amb la qual cosa, la queixa es fa pública cada cop que la mare interpel·la el fill. Així, és d'allò més habitual que les mares cridin «És-un-borratxo, vine a berenar!» o «Sempre-m'insulta, ves a buscar llenya!». La inventiva de les dones no té límits i els sobrenoms poden ser d'allò més ofensius, com un de molt habitual i que no cal ni comentar: «És-fill-d'un-altre». En el cas que hi hagi germans, les possibilitats es multipliquen. Recordo un cas de tres germans: el primer es deia «Em-pega-al-matí», el segon, «Em-pega-a-la-tarda». Endevenen com es deia el tercer?: en efecte: «Em-pega-a-la-nit».

Tot plegat, és cert, pot ser tan risible com trist. Si les dones nande han de recórrer a aquesta estratègia, és perquè no tenen més mitjans. Confinades a l'àmbit domèstic, l'únic que controlen, tot el que poden fer és que el món conegui la seva situació a través dels seus fills. Però també hi ha una lectura optimista, i aquesta és que, sigui quin sigui el grau d'opressió que pateix un grup humà, sempre trobarà una manera de rebel·lar-se. Sigui quin sigui el poder que el domina, sempre trobarà una manera de ridiculitzar-lo.

Recordo un home nande. Quan li vaig preguntar pel sobrenom del seu fillet, va girar cua i se'n va anar. L'endemà, els seus veïns me'l van fer saber. «Oh, sí! ?em van explicar?, el seu fill és un nano molt conegut al barri, es diu Tita-curta.»

* Les dades que ens faciliten els participants seran incorporades a la base de dades de Catorze amb la finalitat d'enviar-los per correu electrònic el nostre butlletí setmanal.

**Albert
Sánchez Piñol**

**Homenatge
als caiguts**

ROSA DELS VENTS

Homenatge als caiguts (https://www.megustaleer.com/libros/homenatge-als-caiguts/MES-104991/lq/VT27034?utm_source=CATORZE)

© Albert Sánchez Piñol
© 2019, Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U.
© Montse Galbany, per les il·lustracions